

Calea spre lumină

Daniel Vișan-Dimitriu

Ți-e dor de-acel albastru care-n noapte,
în lumea fascinantă, ireală,
cu simțuri noi, puternice și apte,
îți colorează visul de vestală.

Cu fața către cer, îți cauți drumul
spre liniștea atât de mult dorită,
iar pleoapele-s perdele pentru fumul
din amintiri ce-au ars și te irită.

Că s-au pierdut, n-a fost o întâmplare,
au ars pe rând, în multe anotimpuri
în care ți-ai ascuns iubirea-n mare
atunci când arca lui trecea prin timpuri

Cu cer senin sau, poate, uragane
de care te-ai ferit și-ai stat deoparte,
lăsând ca valuri mari și turbioane
să-l mâne, singur pe cărări, departe.

În lumea ta, sunt visuri ce te-mbie
la o uitare-a vieții fără vină,
iar calea ta în viitor să fie,
în liniște și pace, spre lumină.